

Medgyesi Emese

PROVANSZÁL DEBÜT

Ragyogott a zavartalan kék ég, csaknem kilencet mutatott a toronyóra, amikor kirajzoltunk a birtokról. Kitért zsalugáterek tátoztak a reggeli hűvösségben. Éreztük, nyomon követnek a várlakók, lesik, mint processziózunk ünnepi díszben a polgármesteri hivatalba. Tanakodtak, leszámolás végett vonulnak a községházára az angolok? Vagy pusztán erődemonstrációt tartanak? Ebédszünetben aztán megtudakolták, mit akartunk.

Házasságot akartunk kötni, mialatt még érvényes volt a vízumom. A gyorsított eljárás lehetősége érdekelt, időpontot kértünk a helyi anyakönyvvezetőtől. Közönséges munkanapon nem kellett volna feltétlenül előre feliratkozni, Richard azonban ragaszkodott hozzá. Szerinte gyengeség jele lenne részünkről az esetlegesség, nem engedhetjük meg magunknak, mert kiszolgáltatna bennünket a franciáknak. – Egyenrangúként ezek csak a pénz miatt kezelnek – magyarázta nekem. – Megfelelő attitűddel – bejelentkezéssel, pontossággal –, szóval korrektséggel szavatolja ezt a magunkfajta, saját érdekében, ha valamennyit ad magára.

Thomas és én egymás mellett vonultunk. Jobbomon Richard, megbízott szóvivőnk, mellesleg született pátriárka. Stratégiája szerint teljes létszámban ott voltunk a megbeszélésen, a gyermek a hatás kedvéért jött velünk. Hogy könnyebb legyen a felügyelete, feleségét kinevezte sereghajtónak, és arra kérte, a szokásos üdvözlések és udvariaskodások után biztosítson számunkra »zavartalan« tárgyalási körülményeket, azonnal vonuljon le a kicsivel az udvarra. Másodszülött fiát pedig bátyjának szánta. A fiatal sztárügyvédet nyaraló statisztának vélték, a vőlegény kíváncsi fivéreként kissé lekezelték a hivatalban, de ő nem bánta.

Backy kutya váratlanul csatlakozott hozzánk. Indulásunkkor még az oleander-bokrok alatt heverészett, fél pofára támaszkodva sunyított az árnyékban. Hasa alá rejtette a nyakörvét, és csak utolsó pillanatban, mielőtt az óriási, fehér kapuszárnyak becsukódtak volna mögöttünk, osont ki vele az utcára. Darabig tisztes távolságtartással sompolygott

a nyomunkban, azt várta, távolodjunk el a birtoktól, nehogy visszazavarjuk, majd a sarok után gyorsított, loholt, míg utol nem ért. Egyenesen kedvencéhez, a fehér selyemblúzos, fekete szoknyás Krisztinkához dörgölözött. Rettenetesen örültek egymásnak! A piciny hölgy azonnal Elaine kezébe nyomta a kölcsön Chanel táskát, hogy feltette a pireneusira a „hámat.” – *Une décision autonome, qui tombe résolument mal. Mais quelle classe! Quelle classe!* – ismételtette röhögve Thomas.

Kutya és úrnőcskéje előresiettek, bekanyarodtak a Lábasház árkádjai alá. Eltűntek szemünk elől, de kiszáratva csipkefátylas, a nagyanya kalapkreációját viselő lányom pireneusi „paripájának” hátán ülve vágott elénk. Előttünk kocogtak be a községháza udvarára. Lódultam volna utánuk, Richard azonban visszatartott: – No worries – hatásos hírnökeink lesznek. Hagyd, hogy élvezzék bevonulásuk dicsőségét.

Friss baguette-ért, patikába vagy a barátnőjéhez menet, az apró cseprő családi ügyek intézésekor az asszony gyakran magával vitte Krisztinkát. Mint unokájával büszkélkedett vele, de kényeztette odahaza is a gyermeket, amivel csak tudta, még forgós szoknyát, kapucnis selyem-pelerinkét is varrt neki. A csöppség viszonzta törődését, mindenre „yes, please!”-el válaszolt, bármilyen tevékenységbe szívesen bekapcsolódott, és bárhová mentek, jól viselkedett. Játék volt számára (majdnem) minden. Zokszó nélkül gyalogolt vele a melegben, nem nyafogott, és nem kérezkodott ölbe. Alig értették egymás szavát, mégis szerettek együtt lenni. Ha autókáztak, a hátsó, magasított ülésen trónolva magyarul énekelt vagy hangosan halandzsázott, jövet-menet ő üthette be a kapukódot, stb. Kislányom viselkedésére tényleg nem lehetett panasz. Köszönt jó hangosan, érthetően mindenkinek – hol angolul, hol franciául –, ha kedve volt, huncutkodva integetett. Mindig szót fogadott: bújócskásdit kizárólag otthon, a birtok területén kezdeményezett, az utcán soha nem szaladgált el mellőle. Átjárónál, ha Elaine keze foglalt volt, nadrágszoknyájába kapaszkodott. – *Exactly, like that Gipsy child, we saw the other day* – állapította meg Richard. Mielőtt zokon vehettem volna megjegyzését, tréfásan megszólította lieblingjét: – Krikri! És tátott szájjal, vidám grimasszal várta, hogy rituáléjuk szerint a pici lány kitért karral feléje szaladjon, és ő ölbe vegye.

Nagyanyja engedélyével a gyermek rendszeresen kiválasztott és feltűzetett magának minimum két brossot, fürkagyólójára klipsz került, felső karjára pedig karperecek. Ezek után következtek a gyöngysorok, három-négy darab, majd sálak, kalapok. Mindez a harmincnyolc fokok hőség ellenére. A földszinti hall komódjának fiókjában tartalékolt napszemüvegek közül a John Lennon-os volt az egyik kedvenc; a hozzá illő Chanel levéltáskára, illetve egy nagy csatos Longchamp övre bukott ezenkívül gyermekem. Meglepő módon soha semmit nem veszített el a kölcsönkelléktárból.

Richard jól szórakozott felesége engedékenysége - lányaik annak idején soha nem mutatkozhattak volna efféle halmozott dekorációval, korukhoz nem illő öltözetben az utcán. Én pedig hiába tiltakoztam az anakronikus kiegészítők engedélyeztetése ellen: lányom boldog mosollyal nyugtázta barátok, ismerősök és járókelők „bókjait”, hiszen hallhatta, védelmükbe vették a családtagok is: értsem meg, szép akar lenni! Hadd fejlessze ízlését a *little darling!* Vigasztalásra szorultam: lesz még rosszabb, s úgysis jó lesz! A pubertáskorral, meglátom, jön a meglódult tesztoszteronszint, hozzá a koszos farmerek, a lehetetlen hajviselet! Nem beszélve a végeérhetetlen bulikról! Ki tudhatja, hova fejlődik még a világ!

- Mi megtapasztaltuk, mit jelent a gyermekeink bosszantásának célpontjában állni. Meglásd, egyszer rád is sor kerül - mosolygott rejtélyesen Elaine, és a kandalló párkányán sorakozó képek közül a legnagyobbra mutatott. - A Garnier előcsarnokában készült. Annak idején lehozta a Paris Match. Nem a legkedvesebb emlékünkhöz, mégis sokat emlegetjük Richard-ral azt az estét. Látod, ő frakkban, én nagystélyiben. Szakadt gatyás, koszos kamasz bátyjaikba kapaszkodva, nézd csak, hogy tündökölnek - egyébként az alkalomhoz illően öltöztetett - lányaink. Figyeld meg, mennyire élvezzi a testvéri *quator* magát a helyzetet: torkuk szakadtából röhögnek. Rajtunk. A közönségből hozzánk közel állók pedig tele szájjal... mindannyiunkon. Hetekkel azelőtt, a program hallatán a fiúk hangosan tiltakoztak - ők?! Operába, velünk?! Bartókról szó sem lehetett! Indulásunk után mégis kijátszották a mindenes figyelmét, megszőktek a villából. Metróra ültek, és nyilván hamarabb odaértek. Mi monstrum dugóba keveredtünk a központban, fél órát rostokoltunk, csaknem lekéstük a gongot. Gézenagyzékknak viszont kedvezett a szerencse, a személyzeti bejárón keresztül beoson-

tak a belső udvarra. Ott neki a tűzoltólétrának! Gyors kúszás, meg sem álltak a karzatig. Előadás alatt, míg mi műélveztünk, uraságáék a büfében a zsebpénzükből pezsgöztek és szendvicseztek. Jóllakottan-mármorosan készültek a tervezett nagyjelenetre.

Nemzetközi házasságkötés végett a felek származási országaikban intézkednek. Gyermekemmel mi turista vízummal érkeztünk az országba. Az eljárásrend szabályai szerint elvileg kettecskén vissza kellett volna térnünk Bukarestbe, hogy ott, a helyszínen vagy Erdélyben várjuk meg az újabb beutazás, illetve a státusváltás engedélyeztetését.

- Tapasztalatom szerint hónapokba telik - figyelmeztetett többek között a család baráti körébe tartozó brit nagykövet. Márpedig reménytelenül rövidre szabott volt a rendelkezésünkre álló idő. Június végén jártunk; számomra egy azonnali, évekre szóló francia tartózkodási engedély jelenthetett csak megoldást. Ehhez meg kellett kötnünk a házasságot, melyhez a helyszínen, záros határidőn belül kellett beszerezni a szükséges iratokat. Mindezt, mielőtt érvényét vesztené volna turista-vízumom. Ha nem sikerült volna, életem esélyei, a mesterképzés, valamint a svájci kutatói ösztöndíj bánta volna.

Genfi egyetemi hallgatói jogviszonyom határidős jelentkezésre, megoldott lakhatásra, sajátos kötelezettség-vállalásra kötelezett. Alá kellett írnom, hogy tanulmányaim végeztével majd önként elhagyom az országot. Természetes elvárások voltak a vendégfogadó ország részéről, csakhogy az egyik kitét - gyermek nélkül vártak az alpesi országba - kétségbe ejtett.

Bonyolult a státusod - magyarázta készségesen Richard -, elvált nő vagy. - Nem szép tőlem - kommentáltam.

- Magyar a nyelved, de román az útleveled, kálvinistának kereszteltetk... megbocsáss, de ha nem ismernélek, ügyvédként magam is égre emelném tekintetemet a story hallatán. Ráadásul kicsi gyermekkel és az én bolygó természetű elsőszülöttemmel érkeztek Budapestről... Megértem a helvéteket, „védekeznek”, mert nem szeretnék, ha a nyakukba szakadnátok. Kell nekik a bizonyosság, hogy ha végeztél, távozol. Legalább a szomszédba, Franciaországba.

Nem terveztünk hosszabb tartózkodást Thomas szüleinél, de miután ösztöndíjam folyósításának szigorú feltételeivel ott, a helyszínen beszéltünk, örültünk, hogy marasztaltak. Segített a támogatásuk, az

otthonuk védelme: befogadtak. Közben felpörögtek az események, bonyolult ügyünk gyors rendezésére valóban a mielőbbi házasságkötés mutatkozott megoldásként. Brit alattvaló feleségeként engem azonnali hatállyal megillet a francia tartózkodási engedély, ezzel elhárul svájci tanulmányaim elől is minden formális akadály.

- Kész helyzet elé kell állítani a frenchy hatóságokat, összeházasodtok a jövő hónap végén, azzal megoldódik minden! Demokratikus államban kiskorú gyermekeket a nevelésével megbízott szülőtől el nem választhatnak. Nem szorultok szociális támogatásra, esetetekben kizárt a veszélyeztetettségi faktor. „Kusza nemzetközi jogi eset”-nek, „precedens nélküli casus”-nak minősültök, az ilyen rögtönzött nemzetközi házasság vihart kavart. Ez van. Valószínűnek tartom, hogy függőben marad Krisztinka státusa... Az adott körülmények között nem létezik tökéletes megoldás.

- De... - nem találtam szavakat félelmem megfogalmazására.

- Nyugalom, idővel be kell emeljék a rendszerbe - folytatta zavaratlanul. - Szerencsés dolog ez a közös útlevel: *sine qua non* védeltséget jelent. Előfordulhat, persze, hogy piszkálódni fognak a hatóságok - magyarázta készségesen Richard. - De hidd el, meghánytam-vetettem a fiaimmal a megoldást: a sakk-matt a legokosabb, amit tehetünk, inkasszáljanak a franciák. Elaine-nel mindenestre akadálymentesítjük az utakat, nem kifogásolhatják, hogy nincs azonnali, biztos jövedelmek. Grosbétának már mondtam, közjegyző előtt is morális és anyagi felelősséget vállalunk értetek.

A polgármester csodálkozott kissé, második világraszóló esküvő néhány hét leforgása alatt? De bólogatott, briteknél bármi lehetséges... Eszébe jutott, a klán meghívottjainak három napos ittlétéből júniusban jókora hasznót húzott a környék. Előjegyzett hát bennünket, bár előtte hosszasan lapozgatott a matrikulában. Ahol én ültem, jól látszott, üresek voltak a lapok, valamiért mégis sok időbe telt, míg felnézett, és közölte Richard-ral patetikusan, mintha ő készült volna ismételtlen megházasodni: - Július utolsó szombatja. Se előtte, se utána nincs szabad kapacitásom. Ugyanazon iratok szükségesek, mint előbb.

Óriási, ódon karosszékét hátralökte, és felállt. Ennyi ideje volt ránk. Hangosan gratulált köztudott ellenlábásának, leendő apósomnak, és olyan erővel rázogatta sorra a mi kezünket is, hogy nyugtalanul távoztunk, pedig az udvaron jó hangulat volt: az alkalmazottak közül

néhányan Krisztinka és Backy mutatványainak közepette kedélyesen beszélgettek Elaine-nel.

Másnap hajnalban Thomast a londoni géphez kísérte az öccse, engem pedig a Párizsba induló tézsévéhez leendő apósom. Záros határidőn belül ki kellett állíttassuk a szükséges iratokat.

Vezetés közben Richard hirtelen előredőlt, néhány pillanatra elengedte a Rolls-Royce kormányát. Felső testét derékszögben felém fordította, az arcomat fürkészte. Áldásra emelte kezét, vagy lemondóan a semmibe legyintett? Mosolyában derű bujkált; lehet, kételkedett.

Tényleg nem akarod, hogy elkísérjelek?

Az anyósülésen kókadoztam. Válasz helyett megráztam a fejem, a levendulamezőt bámultam – a semmibe lengett, csikokban remegett jobbomon a lila hőség. Hangos kilégzésem beillett akár sóhajtásnak is.

Megértette, hogy eltökéltem: nélküle utazom. Megcsóválta a fejét, de nem inszisztált. A forgalomra figyelt, belesimult a felvezető sáv a sztrádába, nyilegyenesbe kerültünk.

– Gondold meg... – ajánlotta mégis. Kíméletesen, udvarias feltételes módban kezdte érveinek sorolását, holott 140-el hasított. – Nem késleltetnélek, a csarnokban percek alatt kinyomtatnám a jegyemet. Gyógyszert mindig hordok magammal. Hivatalból hever egy-egy necessaire a kocsijainkban.

Hallgattam szólanul.

– Dolgaimból tavasszal kiválogattam a legfontosabbakat, hagytam belőlük a csatorna mindkét oldalán. Nemcsak irodaszereket... Köntöst, fehéreneműt, váltóruhákat, teljes öltönyszetteket – télit, nyárit, plusz szmokingot, hozzájuk illő lábbelivel, nyakkendőkkal. Mindkét lányomnál, sőt Kensingtonban, a sógoroméknál is. Ott hevernek, készenlétben.

Visszavett a sebességből, megelégedett a belső sávval. Besorolt, és folytatta:

– Feleségemnek köszönhetem az örökös *stand by* állapotot: Elaine imádja a túlzott arányokat mindenben. Harminc éve épp a kontinensre, másik metropoliszba áhítozott, én pedig, mintaférj, a megvalósításra hajtottam. Megbízásaim végül valóban odakatapultáltak bennünket. Hamarosan rutinos soklaki lett belőlem, olyan, aki mindenhez alkalmazkodik, és mindig mindenre készen áll... Közben telt-múlt az idő, tettük a dolgunkat. Észre sem vettük, hogy öregsünk. Kevés időnk maradt... egymásra... és egyáltalán: élni valamicskét. Hamarabb kellett

volna visszavonuljunk? Lehattünk volna hatékonyabbak?... Sajnos, ennyi tellett – tette hozzá, mintha elszámoltatnám.

– Párizsban én az utolsó napig fegyelmetlenül húztam mesterségem jármát... Bercyből, minisztériumi tárgyalásokról vagy a kerületi bíróságokról rohantam, mint mentőangyal, hol az ügyfeleim rendőrségi kihallgatására, hol zárt ajtós egyeztetésekre. Ha sajtókonferencia volt, reflektorfényben, tucatnyi mikrofon előtt nyomdakész, támadhatatlan nyilatkozatokat vártak tőlem! Örült menet volt; intenzív, intézményesített versenyfutás az idővel... Ilyen helyzetben gyakran koppot nyelz ebédre, azt reméled, majd bekapsz valamit a gépen, mert kora délután szerződéskötés vár Londonban, de délután 5-kor még javában udvariasan tárgyalasz, relaxról pedig álmodozni sem merészelsz. Nem heti rendszerességgel. Nagyjából kéthavonta összejött nekem egy-egy rangos presztízs-keret, előfordult, hogy Wilsonéknál teáztam. Mit tehet önnön érdekében egy magamfajta fickó? Kénytelen-kelletlen menedzseli szakmai életének kelléktárát, úgy, hogy követi a trendeket. Nyilván *Frenchie-English style*-ra voksoltam. Megtanultam, a diszkrét elegancia több mint *triple priority*: kötelezettség. Haha... *It was a real challenge*... Akárhonnan érkeztem, törvényszékről, körúti kórházakból vagy valamelyik peremvárosi fogdából, mindig úgy festettem, mint Fred Astair. Tudod, hetvenháromban végül azért kontinentizálódtunk, mert – ismered a storyt, de az én álláspontom *slightly* más: Elaine szívós kitartással addig pengette az idegeimet, míg bele nem egyeztem, hogy átköltözzünk Franciaországba. Csökönnyösen azt hajtogatta, mennyivel jobb életünk lesz, bővülni fog a nemzetközi klientúrám, a gyermekek iskoláztatása olcsóbb lesz, őt pedig várja a műterme! Siettetett rettenetesen, hajtogatta, hogy nincs vesztegetni való időnk! Mintha meg sem születtek volna gyermekeink; mintha újabb vakáció kedvéért hajókáztunk volna át – nem hatodmagunkkal – romantikus-kettesben a La Manche-on!... Nem tudtuk, na, mire vállalkozunk!

– Két évtizedes különbséggel mintha a nyomatokban botladoznánk. Mi is az ismeretlent célozzuk. De ránk nem hajóút vár; vaktában, bukórepüléssel érkezünk hozzátok – válaszoltam szárazon.

– Félre ne érts, nem párhuzamot erőltetek élethelyzeteink között. Ti hozzánk képest mégiscsak szilárd alappal indultok.

– Csak jogrészből, és a státus miatt óriási gondokkal.

- Megoldódik minden - legyintett. - Itt vagyunk nektek támaszul, Thomas hazajön ebbe az országba: annyira francia lett, mint amennyire angol a neveltetése. Soroljam? Akcentus nélkül beszéli az ország nyelvét; úgy főz, mint egy helyi séf. Meglátszik rajta, hol szocializálódott. Egyetlen fekete könyvecske, az útlevele - no meg a hobbijai, a motorőrülete, és főleg a rugby - alapján mondod rá, hogy tényleg Ófelsége alattvalója. Visszatérek magunkra: utólag úgy látom, szerencsénk volt, jól választottuk egymást párnak. Kitartottunk egymás mellett, pedig ráment a nagy kalandra az egészségünk. Panaszra azért nincs okunk, hiszen élünk. Mindenesetre okultunk. Én semmit nem bízik a véletlenre, életem párja pedig rám sem.

Együtt neveltünk.

- Kintlévőségeink állapotával kizárólag én bajlódom - folytatta Richard. - Személyes, használati dolgaim sem képeznek ez alól kivételt. Emlékszem, gombot, ha kellett, éj közepén varrtam, gyorstisztítóba volt, hogy hajnalban rohantam. A személyzeti bejáratnál hagytam a szennyeszsákot, rábogoztam a kilincsre. Ismertek, beazonosítottak a monogramomról - számla beszél, az ügyvéd úr majd fizet alapon. Ennyit a személyes hitelemről.

Felém tekintett. Figyeltem, folytatásra érdeemesített.

- Kilencszázhetvenháromban a családomat, hallhattad, egy farmon hagytam, mialatt a jó franciák - mit nekik az oxfordi diplomám és egyebek?! - deres homlokom és tizenöt éves praxisom ellenére nem érdeemesítettek bizalomra, beparancsoltak az egyetemük padjaiba. Csak nagy kitérővel, öt év múltán kapaszkodhattunk meg Párizsban...

Csend, illetve motorzúgás.

- Szánj időt mindenre, arra kérlek. Meglátsd, elrendeződtek Genfben: ti, lányok, tanultok, Grosbéta majd dolgozik. Rád vár a dolgok neheze, de te terelgeted őt jobb mederbe! Lehiggadt, csak ki ne törjön rajta az izgágasága... Téged nem féltetek: vérbeli go-játékos vagy, és derűs hosszútávfutó.

- A fiad szerint többnyire pimasz teknőc.

- Hoogyne, aki őt, sajnálatra méltó britet, visszahúzza. Ismerős lemez, hadd ne szakadjon meg a szívem érte. Ne hagyd, hogy hülyeségekkel etessen, efféléket rójon fel neked. Biztos ítélőképességed nagy előny - folytatta, mintha nem hallotta volna megjegyzésemet -, csak ne siettesen! Jó döntéshez, hogy megtaláld a fogódzód, rálátás

kell, több-kevesebb idővel. Nekem a gondolkodva járkálás ideális segédeszköz; előbb papíron, majd *de facto* kiszuperálok mindent, amit fölöslegesnek itélek. Gondolatban, s a környezetemben is. Kevesebbkel könnyebben boldogulok, az illúziók – a te korodban, *my dear* – sokat segíthetnek. Taktikának sem utolsó, ha velük araszolsz a megoldás felé. Mert feladatod lesz bőven az elkövetkező évtizedekben... Körülöttem, láthatod, mindegyre feltornyosulnak, pedig visszavonultam. Izgatnak a hírek, nyomasztanak a befejezetlen ügyeim, erőltetett menetben teker az agyam – mialatt kórusban nyugtatnak az orvosok s a pszichológus, hogy mindez alkat kérdése. Nem halálos kór ez, de sírig rátart az emberre. Ahogy elnézlek, azért te is „zizegős” fajta vagy...

Percekig csak motorzúgás.

– Néha úgy érzem, megint – vagy még mindig – vizsgalásban égek. Folyton időhiánnyal küzdök. Pedig a saját képletemet alkalmazom: megoldom vagy kiszuperálok az ügyeket, azaz egyszerűsíték! *I can tell you, it works!* Fogadj szót, ne latolgass fölöslegesen, és főleg: semmilyen vonatkozásban ne várj a fiamra, mert akarva vagy akarata ellenére, késleltetni fog. Mindenben. Tetszett neki a lehetőség, hogy apa-szerepben mutatkozhat előttünk. Fel sem fogja, hogy te tényleg lépéskényszerben vagy. – Rám nézett, mérlegelte, mennyit mondjon még. Tapintatosan ismét a segítségét ajánlotta:

– Én mindenre elszánt alak vagyok, bármikor érkezem Párizsba, Londonba, évszaktól függetlenül, kész vagyok a jövődő menyem érdekképviselőjét ellátni. Alkalmazkodom a román nagykövetség szokásrendjéhez, és fegyelmezetten sorba állok holnap veled – bizonygatta tettett komolysággal. Hanghordozásában mintha diszkrét ugrató szándék sejtett volna.

Kétség sem férhet hozzá – válaszoltam mosolyogva. – Én viszont hazai terepen leszek, számomra ismerős viszonyok között. Aggodalomra semmi ok – esélyt sem adok a fiadnak arra, hogy tőlem megszabaduljon!

– *That's great!* – helyeselt hangosan nevetve.

– Legkésőbb pénteken visszatérek; hozom a papírokat. Elaine-t és téged ismételten arra kérlek, nagyon vigyázzatok Krisztinkára – motyogtam összeszorult torokkal.

Köhintett, mint aki nyugtázza, hogy megtette kötelességét. Érveit valóban tökéletesen, spontán hatással sorakoztatta fel. Magabiztosan

vezetett tovább, de mellékesen megjegyezte, lassítás közben: – Macerás dolog az életed... Tessék!... Pillanatokon belül megint végleges döntést kell hoznod, *my dear* – váltott témát és sebességet. – Melyik kivezető sávra soroljak? Hol parkolunk?

Jobb felé mutattam, az indulási oldal irányába. Azt jelentette, maximum a csarnokig kísérhet. Egyedül utazom.

Találkozó
(vegyes technika, 50 x 70 cm)